

“मीठे बच्चे- बाबा तिम्रो पाहुना भएर आउनु भएको छ, त्यसैले तिमीले आदर गर्नुपर्छ। जसरी प्रेमले बोलायौ त्यसैगरी आदर पनि गर्नु छ, अनादर नहोस्।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ नशा सधैं चढिरहनु पर्छ? यदि नशा चढ्दैन भने के भनिन्छ?

उत्तर:- उच्च भन्दा उच्च आसामी यस पतित दुनियाँमा हाम्रो पाहुना बनेर आउनु भएको छ, यो नशा सधैं चढिरहनु पर्छ। तर यो नशा नम्बरवार चढ्छ। कति त बाबाको बनेर पनि संशयबुद्धि बनी हात छोडेर जान्छन्, त्यसैले भनिन्छ तिनीहरूको तकदिर।

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति, दुई पटक भन्नु पर्ने हुन्छ। यो त बच्चाहरूले जान्दछन्- एक हुनुहुन्छ बाबा, अर्को हुनुहुन्छ दादा। दुवै सँगै हुनुहुन्छ नि। भगवानको महिमा पनि कति गर्छन् तर अक्षर कति साधारण छ- गड फादर। केवल फादर भनिदैन, गड फादर भन्छन्। उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च। उहाँको महिमा पनि धेरै उच्च छ। उहाँलाई बोलाउँछन् पनि पतित दुनियाँमा। स्वयं आएर बताउनु हुन्छ- मलाई पतित दुनियाँमा नै बोलाउँछन् तर पतित-पावन उहाँ कसरी हुनुहुन्छ? कहिले आउनु हुन्छ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। आधाकल्प सत्ययुग-त्रेतामा कसको राज्य थियो, कसरी भयो? कसैलाई पनि थाहा छैन। पतित-पावन बाबा आउनु पनि अवश्य हुन्छ, उहाँलाई कसैले पतित-पावन भन्छन्, कसैले लिब्रेटर भन्छन्। स्वर्गमा लैजानुहोस् भनेर पुकार्छन्। सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ नि। उहाँलाई पतित दुनियाँमा बोलाउँछन्- आएर हामीलाई श्रेष्ठ बनाउनुहोस् भनेर। उहाँको पोजीशन कति उच्च छ। हाइएस्ट अथोरिटी हुनुहुन्छ। उहाँलाई बोलाउँछन्, जबकि रावण राज्य हुन्छ। नत्र यस रावण राज्यबाट कसले छुटाउने? यी सबै कुरा तिम्रो बच्चाहरूले सुन्छौ, त्यसैले नशा पनि चढिरहनु पर्छ। तर यति नशा चढ्दैन। मदिराको नशा सबैलाई चढ्छ, यो चढ्दैन। यसमा छ धारणाको कुरा, भाग्यको कुरा हो। बाबा हुनुहुन्छ धेरै उच्च अधिकारी। तिमीहरूमा पनि कसै-कसैलाई पूरा निश्चय हुन्छ। यदि सबैलाई निश्चय हुँदो हो त संशयमा आएर किन भाग्थे? बाबालाई बिर्सिन्छन्। बाबाको बन्थो, फेरि बाबाको लागि कोही संशय बुद्धि हुन सक्दैन। तर बाबा हुनुहुन्छ वण्डरफुल। गायन पनि छ- आश्चर्यवत् बाबालाई जानन्ती, बाबा भनन्ती, ज्ञान सुनन्ती, अहो माया फेरि पनि संशयबुद्धि बनावन्ती। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यी भक्तिमार्गका शास्त्रहरूमा कुनै सार छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई कसैले पनि चिनेका छैनन्। तिम्रो बच्चाहरूमा पनि मुश्किलले कोही टिक्न सक्छ। तिमीले पनि फील गर्छौ- त्यो याद स्थायी रूपमा टिक्दैन। हामी आत्मा बिन्दु हौं, बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँ हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, उहाँको आफ्नो शरीर त छैन। भन्नुहुन्छ- मैले यस तनको आधार लिन्छु। मेरो नाम शिव हो। म आत्माको नाम कहिल्यै बदलिदैन। तिम्रो शरीरको नाम बदलिन्छ। शरीरको नै नाम रहन जान्छ। विवाह भएपछि नाम बदलिन्छ। फेरि त्यो नाम पक्का गर्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले यो पक्का गर, हामी आत्मा हौं। बाबाले नै परिचय दिनुभएको छ- जब-जब अत्याचार र ग्लानि हुन्छ तब म आउँछु। कुनै पनि अक्षरलाई पक्रनु छैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- मलाई पत्थरमा छु भनेर कति ग्लानि गर्छन्, यो पनि नयाँ कुरा होइन। कल्प-कल्प यसरी पतित बनेर ग्लानि गर्छन्, तब नै म आउँछु। कल्प-कल्पको मेरो पार्ट छ। यसमा फेर-बदल हुन सक्दैन। ड्रामामा निश्चित छ नि। तिम्रीलाई कतिले भन्छन्- केवल भारतमा नै आउनु हुन्छ! के भारत खण्ड मात्र स्वर्ग बन्छ? यो त अनादि-अविनाशी पार्ट भयो नि। बाबा कति उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। पतितहरूलाई पावन बनाउने बाबाले भन्नुहुन्छ- मलाई बोलाउँछन् नै यस पतित दुनियाँमा। म त सदैव पावन छु। मलाई पावन दुनियाँमा बोलाउनु पर्छ नि! तर होइन, पावन दुनियाँमा बोलाउने आवश्यकता नै हुँदैन। पतित दुनियाँमा नै बोलाउँछन् आएर पावन बनाउनुहोस्। म कति ठूलो पाहुना हुँ। आधाकल्पदेखि मलाई याद गर्दै आएका हो। यहाँ कोही ठूलो मानिसलाई बोलाउँछन्, एक दुई वर्षमा बोलाउँछन्। फलाना यस वर्ष नभए अर्को वर्ष आउने छ। उहाँलाई त आधाकल्पदेखि याद गर्दै आएका छौ। उहाँको आउने पार्ट त फिक्स नै छ। यो कसैलाई पनि थाहा छैन। सबैभन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। मनुष्यहरूले बाबालाई एकातर्फ त प्रेमले बोलाउँछन्, अर्कोतर्फ महिमामा दाग लगाइदिन्छन्। वास्तवमा उहाँ ठूलो भन्दा ठूलो गेस्ट अफ अनर (सम्मानित अतिथि) हुनुहुन्छ, जसको सम्मानलाई दाग लगाइदिएका छन्, भनिदिन्छन्- उहाँ पत्थर आदि सबैमा हुनुहुन्छ। कति उच्च संता हुनुहुन्छ, बोलाउँछन् पनि धेरै प्रेमले, तर छन् एकदम बुद्धि। म नै आएर आफ्नो परिचय दिन्छु- म तिम्रो पिता हुँ। मैलाई

गड फादर भन्छन्। जब सबै रावणको कैदमा हुन पुग्छन् तब नै बाबालाई आउनु पर्छ किनकि सबै हुन् भक्त अथवा साजन, सीताहरू। बाबा हुनुहुन्छ साजन, राम। एउटा सीताको मात्र कुरा होइन, सबै सीताहरूलाई रावणको जेलबाट छुटाउनु हुन्छ। यो हो बेहदको कुरा। यो हो पुरानो पतित दुनियाँ। यो पुरानो हुनु फेरि नयाँ हुनु एक्युरेट छ, यो शरीर आदि त कुनै चाँडै पुरानो हुन्छ, कुनै धेरै समय चल्छ। यो ड्रामामा एक्युरेट निश्चित छ। पूरै ५ हजार वर्षपछि फेरि मलाई आउनु पर्छ। म नै आएर आफ्नो परिचय दिन्छु र सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउँछु। कसैलाई पनि न मेरो परिचय थाहा छ, न ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको, न लक्ष्मी-नारायणको, न राम-सीताको परिचय छ। उच्च भन्दा उच्च कलाकार ड्रामामा त उहाँ नै हुनुहुन्छ। हो त मनुष्यको नै कुरा। कुनै ८-१० भुजावाला मनुष्य त हुँदैन। विष्णुलाई ४ भुजा किन देखाउँछन्? रावणको १० शिर के हो? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबा आएर नै सारा विश्वको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- म हुँ महान् अतिथि, तर गुप्त। यो पनि केवल तिमीले नै जानेका छौ। तर जानेर पनि फेरि भुल्छौ। उहाँको कति रिगाई राख्नुपर्छ, उहाँलाई याद गर्नपर्छ। आत्मा पनि निराकार, परमात्मा पनि निराकार, यसमा फोटोको पनि कुरा छैन। तिमीले त आत्मा निश्चय गरेर बाबालाई याद गर्न छ, देह-अभिमान छोड्नु छ। तिमीले सदैव अविनाशी चीजलाई देख्नुपर्छ। तिमीले विनाशी देहलाई किन हेर्छौ! देही-अभिमानि बन, यसमा नै मेहनत छ। जति यादमा रहन्छौ त्यति कर्मातीत अवस्थालाई पाएर उच्च पद पाउने छौ। बाबाले अति सहज योग अर्थात् याद सिकाउनु हुन्छ। योग त अनेक प्रकारका छन्। याद अक्षर नै यथार्थ हो। परमात्मा पितालाई याद गर्नमा नै मेहनत छ। मुश्किलले कसैले सत्य बताउँछन्- म यति समय यादमा रहें। याद गर्दै गर्दै नभने सुनाउन पनि लाज लाग्छ। लेख्छन्- सारा दिनमा एक घण्टा यादमा रहें, लाज लाग्नुपर्छ नि। यस्ता बाबा जसलाई दिन-रात याद गर्नुपर्छ तर म केवल एक घण्टा याद गर्छु। यसमा धेरै गुप्त मेहनत छ। बाबालाई बोलाउँछन् त्यसैले टाढाबाट आउने पाहुना हुनु भयो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- म नयाँ दुनियाँको पाहुना बन्दिनँ। आउँछु नै पुरानो दुनियाँमा। आएर नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्छु। यो पुरानो दुनियाँ हो, यो पनि कसैले यथार्थ जानेका छैनन्। नयाँ दुनियाँको आयु नै जानेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो ज्ञान म नै आएर दिन्छु फेरि ड्रामा अनुसार यो ज्ञान लोप हुन्छ। फेरि कल्पपछि यो पार्ट दोहोरिन्छ। मलाई बोलाउँछन्, वर्ष-वर्ष शिव जयन्ती मनाउँछन्। जो थिए उनीहरूको वर्ष-वर्ष जयन्ती मनाउँछन्। शिवबाबाको पनि १२ महिनापछि जयन्ती मनाउँछन् तर कहिलेदेखि मनाउँदै आएका हुन्, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। केवल भनिदिन्छन्- लाखौं वर्ष भयो। कलियुगको आयु नै लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो हो ५ हजार वर्षको कुरा। वास्तवमा यी देवताहरूको यहाँ नै राज्य थियो नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- म विशेष पाहुना हुँ, मलाई आधाकल्पदेखि धेरै निमन्त्रण दिदै आएका हो। जब धेरै दुःखी हुन्छन् तब भन्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्। म आएको पनि छु, पतित दुनियाँमा। रथ त मलाई चाहिन्छ नि। आत्मा हो अकालमूर्त। उहाँको यो तख्त हो। बाबा पनि अकालमूर्त हुनुहुन्छ, यस तख्तमा आएर विराजमान हुनुहुन्छ। यो धेरै रमणिक कुरा छ। अरु कसैले सुने भने चकित हुन्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मेरो मतमा चल। सम्झ शिवबाबाले मत दिनुहुन्छ, शिवबाबाले मुरली चलाउनु हुन्छ। यिनी भन्छन् मैले पनि उहाँको मुरली सुनेर सुनाउँछु। सुनाउने त उहाँ हो नि। यिनी नम्बरवन पूज्य नै फेरि नम्बरवन पुजारी बने। अहिले यिनी पुरुषार्थी हुन्। बच्चाहरूले सदैव सम्झनुपर्छ- हामीलाई शिवबाबाको श्रीमत मिलेको छ। यदि कुनै उल्टो भयो भने त्यो सुल्टो गरिदिनुहुन्छ। यो अटुट निश्चय भएमा उत्तरदायी शिवबाबा हुनुहुन्छ। यो ड्रामामा निश्चित छ। विघ्न त पर्नु नै छ, धेरै कडा-कडा विघ्न पर्छन्। आफ्ना बच्चाहरूको पनि विघ्न पर्छ। त्यसैले सधैं सम्झ- शिवबाबाले सम्झाउनु हुन्छ, तब याद रहन्छ। कति बच्चाहरूले सम्झन्छन् ब्रह्मा बाबाले यो मत दिनुहुन्छ, तर होइन। शिवबाबा नै उत्तरदायी हुनुहुन्छ। तर देह-अभिमान छ भने घरी-घरी यिनलाई नै देख्छन्। शिवबाबा कति ठूलो पाहुना हुनुहुन्छ तापनि रेलवे आदिकाले कहाँ जानेका छन् र, निराकारलाई कसरी चिन्ने वा जान्ने? उहाँ त बिरामी हुन सक्नुहुन्न। त्यसैले बिरामी आदि यिनी हुन्छन्। उनीहरूले के जान्नु यिनमा को हुनुहुन्छ? तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार चिनेका छौ। उहाँ सबै आत्माहरूका पिता र यिनी फेरि प्रजापिता मनुष्यहरूका पिता। त्यसैले दुवै (बापदादा) कति ठूलो पाहुना हुनु भयो।

बाबा भन्नुहुन्छ- जे पनि हुन्छ ड्रामामा निश्चित छ, म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु। ड्रामामा छैन भने केही पनि गर्न सकिदैन। माया पनि धेरै कडा छ। राम र रावण दुवैको पार्ट छ। ड्रामामा रावण चैतन्य भएको भए भन्ने थियो- म पनि ड्रामा अनुसार आउँछु। यो दुःख र सुखको खेल हो। सुख हुन्छ नयाँ दुनियाँमा, दुःख हुन्छ पुरानो दुनियाँमा। नयाँ दुनियाँमा थोरै मनुष्य, पुरानो दुनियाँमा कति धेरै मनुष्य छन्। पतित-पावन बाबालाई नै बोलाउँछन्- आएर पावन दुनियाँ बनाउनुहोस् किनकि पावन दुनियाँमा धेरै सुख थियो, त्यसैले नै कल्प-कल्प

पुकार्छन्। बाबाले सबैलाई सुख दिएर जानुहुन्छ। अहिले फेरि पार्ट रिपीट हुन्छ। दुनियाँ कहिल्यै पनि समाप्त हुँदैन। समाप्त हुन असम्भव छ। समुद्र पनि दुनियाँमा छ नि। यो तेस्रो तल्ला हो। भन्छन्- जलमग्न, पानी-पानी हुन्छ फेरि पनि पृथ्वी तल्ला त हो नि। पानी पनि त हुन्छ नि। पृथ्वी तल्ला विनाश हुन सक्दैन। जल पनि यस तल्लामा हुन्छ। दोस्रो र पहिलो तल्ला, सूक्ष्मवतन र मूलवतनमा त जल हुँदैन। यो बृहद सृष्टिको ३ तल्ला हो, जसलाई तिमी बच्चाहरू बाहेक कसैले पनि जानेका छैनन्। यो खुशीको कुरा सबैलाई खुशीले सुनाउनु पर्छ। जो पूरा पास हुन्छन्, उनीहरूको नै अतीन्द्रिय सुखको गायन गरिएको छ। जो रात-दिन सेवामा तत्पर छन्, सेवा मात्रै गरिरहन्छन् उनीहरूलाई धेरै खुशी रहन्छ। कुनैबेला यस्तो दिन पनि आउँछ जसमा मनुष्यहरू रातमा पनि जाग्छन्, तर आत्मा थाक्छ त्यसैले सुत्नु पर्ने हुन्छ। आत्मा सुत्नाले शरीर पनि सुत्छ। आत्मा सुतेन भने शरीर पनि सुत्दैन। थाक्छ आत्मा। आज म थाकेको छुँ, कसले भन्यो? आत्माले। तिमी बच्चाहरू आत्म-अभिमानि भएर रहनु छ, यसमा नै मेहनत छ। बाबालाई याद गर्दैनन्, देही-अभिमानि रहँदैनन् भने देहका सम्बन्धी आदि याद आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी नाङ्गो आएका थियो फेरि नाङ्गै जानु छ। यो देहको सम्बन्ध आदि भुल। यस शरीरमा रहेर मलाई याद गर्यो भने सतोप्रधान बन्छौ। बाबा कति ठूलो अधिकारी हुनुहुन्छ। बच्चाहरू बाहेक कसैले चिनेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म गरिब निवाज हुँ, सबै साधारण छन्। पतित-पावन बाबा आउनु भएको छ, यो जाने भने थाहा छैन कति भीड लाग्ने थियो। ठूला-बडा मानिसहरू आए भने कति भीड हुन्छ। त्यसैले ड्रामामा यिनको पार्ट नै गुप्त रहन्छ। पछि गएर बिस्तारै-बिस्तारै प्रभाव निस्कन्छ र विनाश हुन्छ। सबै कहाँ मिल्न सक्छन् र। याद गर्छन् नि, त्यसैले उनीहरूलाई बाबाको परिचय मिल्छ। बाँकी आइपुग्ने सक्दैनन्। जस्तै बाँधेली बच्चीहरू मिल्न पाउँदैनन्, कति अत्याचार सहन गर्छन्। विकारलाई छोड्न सक्दैनन्। भन्छन्- सृष्टि कसरी चल्छ? अरे, सृष्टिको बोझ बाबामाथि छ या तिमीमाथि? बाबालाई चिने भने फेरि यस्तो प्रश्न सोध्ने छैनन्। भन, पहिला बाबालाई त चिन्नुहोस् फेरि सबै कुरा बुझ्नु हुन्छ। सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सधैं हाइएस्ट अथोरिटी बाबाको यादमा रहनु छ। विनाशी देहलाई नहेरेर देही-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ। यादको सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ।

२) दिन-रात सेवामा तत्पर रहेर अपार खुशीमा रहनु छ। तीनै लोकको रहस्य सबैलाई खुशीले सम्झाउनु छ। शिवबाबाले जुन श्रीमत दिनुहुन्छ त्यसमा अटुट निश्चय राखेर चल्नु छ, कुनै पनि विघ्न आयो भने डराउनु छैन, उत्तरदायी शिवबाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले संशय नआओस्।

वरदान:- समय र संकल्पहरूलाई सेवामा अर्पण गर्ने विधाता, वरदाता भव
अब स्वयंका सानो-सानो कुराको पछाडि, तनको पछाडि, मनको पछाडि, साधनहरूको पछाडि, सम्बन्ध निर्वाहको पछाडि समय र संकल्प लगाउनुको सट्टा यसलाई सेवामा अर्पण गर, यो समर्पण समारोह मनाऊ। हरेक श्वासमा सेवाको लगन होस्, सेवामा मग्न रहने गर। सेवामा लाग्यो भने स्व-उन्नतिको गिफ्ट स्वतः मिल्छ। विश्व कल्याणमा स्व-कल्याण समाहित छ। त्यसैले निरन्तर महादानी, विधाता र वरदाता बन।

स्लोगन:- आफ्ना इच्छाहरूलाई कम गरिदियो भने समस्याहरू कम भएर जान्छन्।